

The Dance of the Brush in Matter and Spirit

Mira Sadot

A multi-valued dance takes place on Sadot's canvas. The dance of the similes - portrayed as strong movements, cutting the canvass and continue on their way. Simultaneously, the brush carries out its wild dance in wide movements, gentle and color-filled brush strokes.

Thus, Sadot's brush creates a miracle while dancing. The miracle of a figure appearing, seemingly from the color, while the brush itself dances on...

The figures on the canvas carry a rich expression in their faces, bodies and color textures. We are exposed to a polyphony of sights, tones, bodily gestures and facial expressions, all simultaneously clear and blurry.

Sadot doesn't waste her time on trifles and has no interest in cloning reality or offer any objective representation. She observes reality, figures and various occurrences and if these are figments of her imagination or scenes she actually encounters, they serve her as a source of inspiration. Sadot expropriates them from what they are, and transforms them at her will, perhaps echoing her

inner being. This process of observation includes a discourse with the external impressions and her simmering inner world, conjuring the compound that in itself, is a new moment of a miracle happening on the canvass, seemingly in front of the viewer's eyes. Lessing pointed out that literature and music are arts that exist and are perceived in an ongoing process - that is they are 'arts of movement' while painting and sculptures are a conjunction of forms and colors arranged side by side in space or on a surface and are therefore 'static arts.' Sadot's works seem to answer both criteria due to the movement that bursts from them. Despite the fact that any painting inherently freezes the moment, as Sadot does, once can sense and identify life in her apparently frozen fram, movement and impeccable order erupting from the seeming chaos.

Sadot blurs the borders between the background and the similes and these are transformed to one field of moving forms and colors, joining and moving apart; as do the forms and the colors, so do the figures. The fog and blur lending the same value to the simile and the background, creating a unity, as well as a statement

about changing situations and dynamics in life, both in the external and internal view.

Sadot's figures, present and real due to the color layers and brush rhythms, tell a tale of body and soul, spirit and matter. Sadot, who has dealt with matter before - through her extensive exploration of three-dimensional works - summons the world of matter and its language to the painting canvas, and while it seems that she is dealing with designing the figures by splashes of color, she is also kneading them with her hands and spirit. And as matter is material in the hands of the creator to be molded into form, so are the themes of Sadot's paintings, the imagery and figures of her paintings are transformed under the wand of her brush to matter and spirit in the hands of the artist.

dr. Nurit Cederbuim

מחול המכחול בחומר ורוח

מירה שדות

על מצע הציור של שדות מתחולל מחול רב-ערכי. הריקוד של הדימויים - אלה מתוארים כעזי תנועה, מפלחים את המצע בתנועה ונדמים כאילו אלה עוברי אורח על בד הציור אשר דקות יחלפו וינועו הלאה. בו בזמן מחולל המכחול את הריקוד שלו ונע בשצף קצף בתנועות רחבות. במשיכות מכחול רכות ועמוסות צבע.

כך מחולל מכחולה של שדות נס ובו בזמן מרקד. נס ההתגלמות של הדמות כמו בוקעת מתוך הצבע. כשהיא עצמה ממשיכה לנוע...

הדמויות על הקנבס עשירות מבע בפניהן. בגופן ובמרקמי הצבע שהם עוטים על עצמם. מתגלה לנו פוליפוניה של מראות, טונים, מחוות גופניות, מבעי פנים כשהכל ברור ומטושטש בו זמנית.

שדות לא מתעכבת על "קטנות" ואינה מבקשת להעתיק את המציאות בבחינות חיקוי, או ייצוג אובייקטיבי. שדות מתבוננת על המציאות, על הדמויות, על התרחשויות שונות, ובין אם היא נוצרת זאת בזיכרונה ובין אם אלה דמויות שהיא רואה בפועל, הם משמשים לה מקור השראה. היא מפקיעה אותם מהיותם הם, והופכת אותם להיות מה שהיא רוצה ואולי חלק המהדהד את פנימיותה. בתהליך ההתבוננות שלה היא מנהלת שיח עם הנראה מחוץ ועם עולמה הפנימי הרוגש ורוקחת את התרכובת שהופכת להיות בעצמה רגע חדש של נס המתרחש על בד הציור, כאילו לנגד עיניו של הצופה.

לסינג טבע את ההגדרה האומרת שהספרות כמו המוסיקה הן אמנויות המתקיימות ונקלטות בתהליך מתמשך - רוצה לומר אלה הן 'אמנויות הזמן'. ואילו הציור והפסל הם צירוף של צורות וצבעים הערוכים זה בצד זה בחלל או על גבי משטח ולפיכך אלה הן 'אמנויות החלל'. עבודותיה של שדה נראות כמי שיכולות להיות גם אמנויות של זמן. עקב התנועה הפורצת מתוכן. על אף שטיבה של תמונה להקפיא את הרגע, ועל אף שיש כאן סוג של הקפאה, ניתן לזהות חיים בצד ההקפאה, תנועה וסדר מופתי המתפרץ מתוך כאוס לכאורה.

שדות מטשטשת את הגבולות בין הרקע לדימוי ואלה הופכים להיות שדה אחד של צורות וצבעים נעים, מתחברים ומתרחקים. כך הצורות והצבעים, כשם שכך גם הדמויות. הערפול והטשטוש ההופך את הדימוי ואת הרקע לשווי ערך מייצרים אחדות כמו גם אמירה על מצבים נעים ומשתנים בחיים, בכל רגע. הן בנוף חיצוני והן בנוף הפנימי.

העיסוק בדמויות המקבלות סוג של ממשות ונוכחות באמצעות הנחות הצבע ומקצבי המכחול מספרים סיפור של גוף ונפש. חומר ורוח. שדות אשר עסקה בחומר ומכירה אותו היטב גם ביצירות תלת מימדיות מביאה את עולם החומר ואת שפתו גם אל בד הציור ובכך נראה שבקוד היא עסוקה בעיצוב הדמויות במטחי צבע, היא גם

לשה אותם בידיה וברוחה. וכשם שחומר הוא חומר בידי היוצר, כך גם נושאי הציור, גבורי הציור הופכים להיות תחת שרביט מכחולה כחומר ורוח ביד היוצר.

ד"ר נורית צדרבוים

